

DE RE MILITARI

LVIII

От Руслан Трад, Александър Стоянов и Венцислав
Божев

БРОЙ 58 | 29 ЮНИ - 6 ЮЛИ, 2017

DE RE MILITARI

Журнал за конфликтите в Леванта и Магреб

Автори: Руслан Трад, Александър Стоянов, Венцислав Божев

Място на издаване: София, България

Дата на издаване: 6.7.2017

Сайт на авторите:

www.ruslantrad.com, www.historyofwars.net

Сайт на журнала:

www.remilitari.wordpress.com

Facebook страници:

<https://www.facebook.com/hystoryofwars>

<https://www.facebook.com/intidar.blog.and.news>

<https://www.facebook.com/deremilitari>

Контакти:

ruslantrad@gmail.com

klubvoennaistoria@gmail.com

За заявки за изготвяне на детайлни карти: klubvoennaistoria@gmail.com

ISSN 2367-9476

АВТОРИТЕ

РУСЛАН ТРАД

Журналист на свободна практика с фокус върху Близък изток и Северна Африка. Създател на първия български блог за Близък изток, Intidar, както и на организацията Форум за арабска култура. Водил е лекции за политически движения и процеси в Близкия изток в аудитории на Софийски университет, Нов български университет, Червената къща и Дипломатически институт към МВнР. Пътува често в Близкия изток, като публикува репортажи от Ливан, Югоизточна Турция, Тунис, Ирак и Сирия, а през 2014 заснема филм в Иракски Кюрдистан на фронтовите линии с „Ислямска държава“.

АЛЕКСАНДЪР СТОЯНОВ

Историк и журналист, доктор, а преди това и *magister cum laude* от Лайденския университет в Нидерландия. Отговорен редактор и създател на списание “Военна История” и съосновател на “Клуб Военна История”. Автор на множество публикации, посветени на различни проблеми от военната и политическата история на Европа и Близкия Изток. Автор на единствените подробни карти на български език, проследяващи конфликтите в Сирия, Ирак, Либия, Йемен, Нигерия, Афганистан и Сомалия.

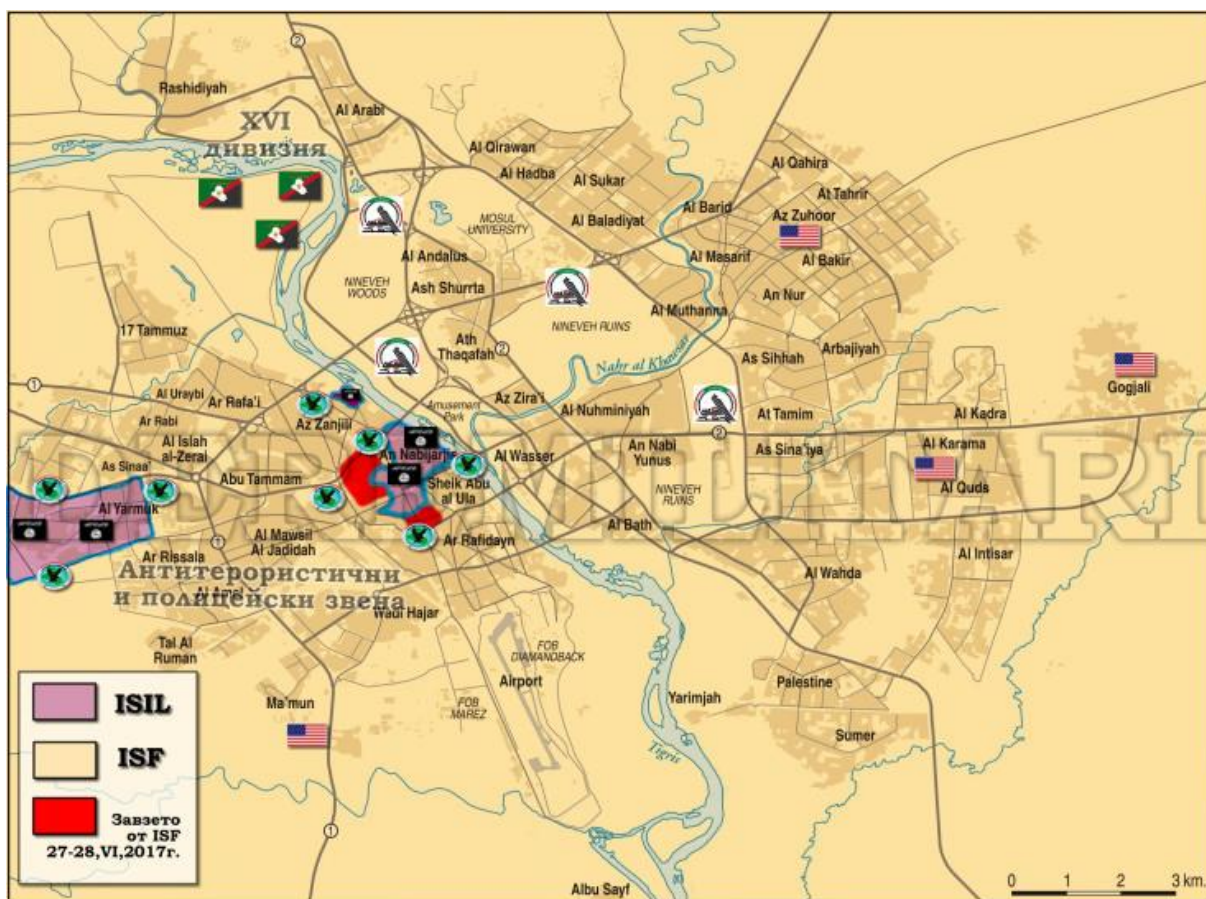
ВЕНЦИСЛАВ БОЖЕВ

Политолог и експерт в областта на международните отношения с богат опит в анализа на европейските политически процеси, както и на динамиката на отношенията в Близкия изток и постсъветското пространство. Автор на множество материали и академични текстове по въпросната тематика. Участник в международни изследователски проекти и теренни проучвания в Близкия изток.

СИТУАЦИЯТА В МОСУЛ

Иракските сили за сигурност (ISF) продължиха операциите си срещу кварталите в Стария град и анклава на Ислямска държава (ИД) в Шифа.

В крайна сметка, цялата болнична зона беше прочистена окончателно на 2 юли, докато в Стария град ISF завзеха кварталите Катуня, Туалиб и Баб ал Сарай, с което 1/2 от Стария град вече е официално под контрола на иракските сили за сигурност - Антитерористичното звено, Полицейските отряди и Дивизията за бързо реагиране.

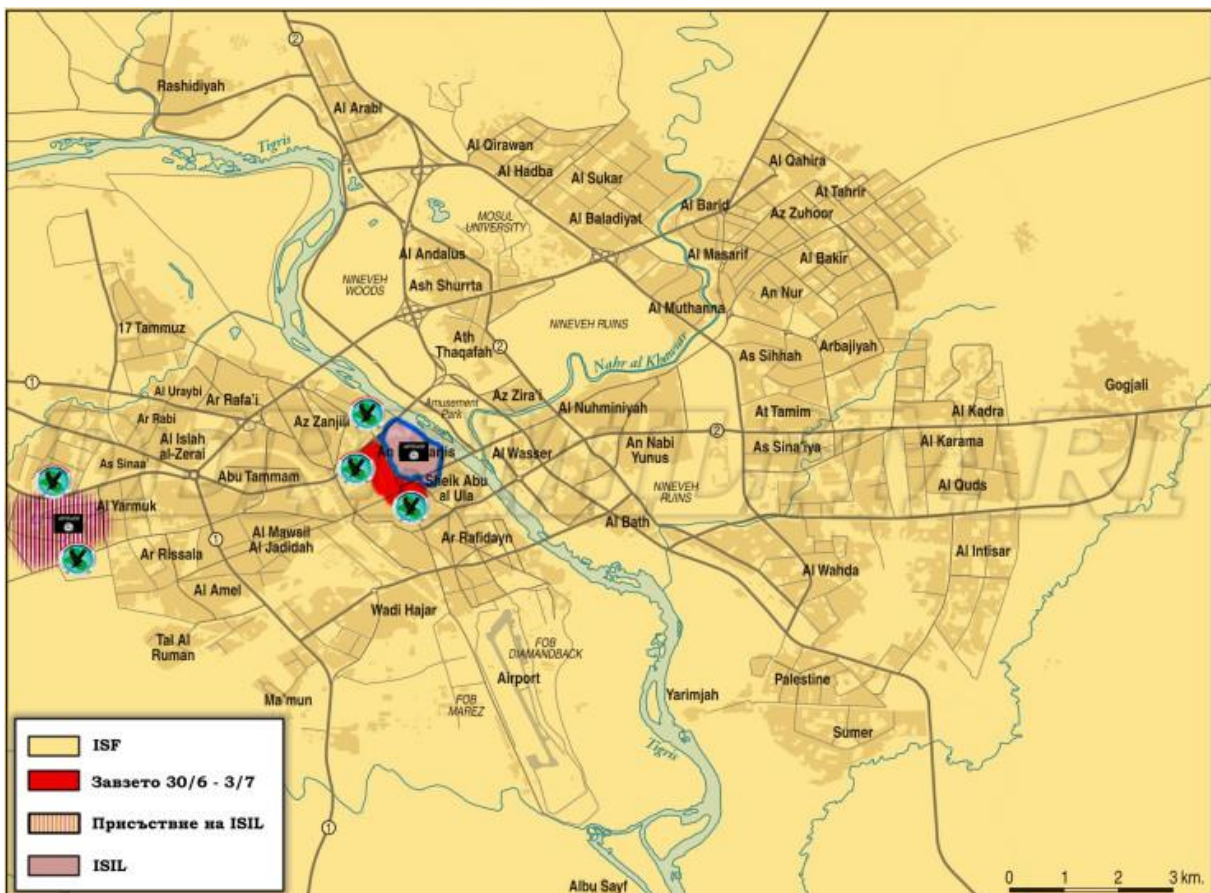
Новините от Ярмук остават противоречиви и все още няма 100% потвърждение за ликвидирането на джихадистите, които поставиха част от Ярмук под свой контрол.

Ден 261-263 (4 - 6 юли 2017 г.)

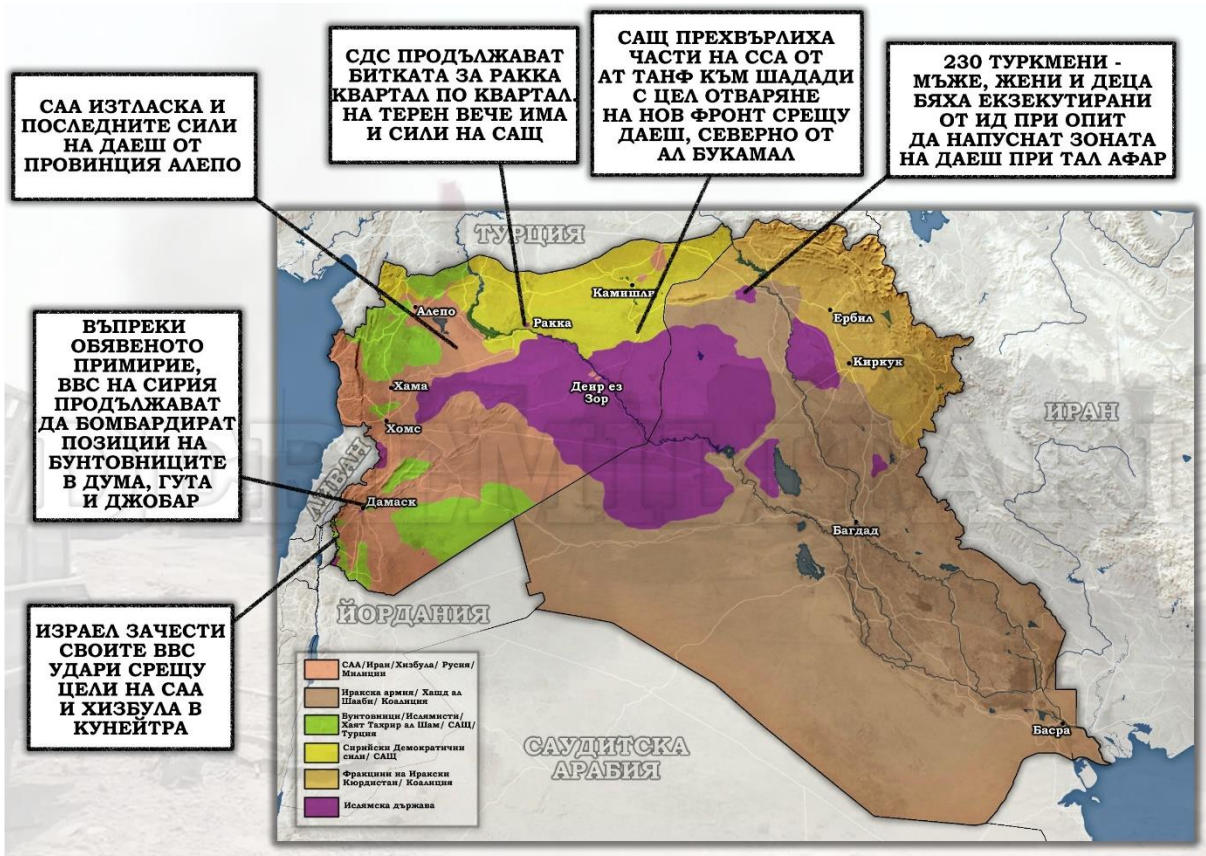
През тези три дни, иракските сили за сигурност продължават кървавите боеве с джихадистите от ИД в Стария град на Мосул. Няма данни за някакъв значителен пробив, постигнат от ISF. ИД използват огромен брой (според иракските власти - над 100) атентатори-самоубийци, които да атакуват предните позиции на иракчаните.

Според различни данни, в Стария град са останали около 200-300 бойци на ИД, като не се знае какъв е броя на онези, измъкнали се заедно с бежанските вълни или останали прикрити в "подземни" клетки, като онази, която все още действа в квартал Ярмук.

За ISF боевете са изключително тежки и скъпо струващи. Американски военни ги определят като най-интензивните градски боеве в света за последните 72 години. Жертвите са значителни. Въпреки информационното затъмнение, наложено от иракското командване, става ясно, че поне по 30-40 души загиват всеки ден на предните линии, без да е ясен броят на ранените и починалите от раните си. Тепърва предстои да разберем точно колко кървава е била битката за Мосул.

ИНФОГРАФИКА СИРИЯ – ИРАК

29 юни

Отрядите на SDF, намиращи се по южния бряг на р. Ефрат овладяха предградието Касрат Афан и по този начин блокираха и последната връзка на ИД в Ракка с останалата част от Сирия.

30 юни

Още от късните часове на предишния ден, близо няколкостотин джихадисти започнаха мощна офанзива срещу позициите на Военния съвет на Манбидж в квартал Ал Синаа. Ожесточеният натиск, съпроводен от непрекъснати атаки с SVIBIED, в крайна сметка принудиха кюрдските бойци да се изтеглят от квартала и прилежащата му важна индустриална зона, въпреки въздушната подкрепа от коалиционните сили.

Междувременно, възползвайки се от случващото се в източната част на Ракка, части от YPG настъпиха в квартал Ал Дирия, успявайки да овладеят близо 20 сгради, включително и едно училище.

1 юли

Частите от операция “Гневът на Ефрат” мобилизираха своите сили в източната част и водени от отрядите на Военният съвет на Манбидж, стартираха контраатака с цел възвръщане на загубения квартал Ал Синаа. Въпреки сериозният натиск през целия ден, те успяха да изтласкат бойците на ИД само от половината от територията на квартала.

2 юли

И през този ден продължиха тежките сблъсъци в източната част на Ракка. SDF обаче, така и не успяха да възстановят всички свои позиции в квартал Ал Синаа и да достигнат отново до стената на Стария град.

Все пак, малко по-на юг от там, в близост до брега на реката, те овладяха местният пазар, заедно с още няколко сгради, ликвидирайки 9 джихадисти.

Операция “Гневът на Ефрат” продължи натиска си и в района на магистрала №4, водеща към Дейр ез-Зор. В рамките на деня и без особени проблеми, прокюрдските отряди овладяха селата Касари и Ретла.

3 юли

Село Ратла бе окончателно прочистено от ислямистко присъствие. Според информацията, в хода на близо двудневните боеве са загинали 16 бойци на ИД.

В същото време отряди от SDF успяха да пробият на две места стената на Стария град и да навлязат на вътре.

4 юли

След като през предишния ден, бойците от “Гневът на Ефрат”, подкрепени от американски специални части и по въздух от коалиционните ВВС, съумяха да си възвърнат пълния контрол над Ал Синаа и да навлязат в Стария град, през днешния ден те продължиха настъплението си в централната част на Ракка. Именно пробивът в Стария град се счита за най-големият успех на офанзивата до сега, тъй като именно в тази зона е концентрирано сърцето на джихадистката отбрана.

6 юли

Според информации на местни източници от началото на офанзивата в Ракка до този момент, в следствие на коалиционните въздушни удари са загинали 224 цивилни граждани.

Междувременно продължиха тежките боеве в източната и западната част на града, без обаче да бъде постигнат съществен успех от някоя от участващите страни.

ФРОНТЪТ В ИЗТОЧНА ХАМА

1 юли

След близо двуседмична подготовка и струпване на сили в Саламия и Шейх Хилал, частите на елитната проправителствена милиция, позната като “Пустинните ястреби”, стартира офанзива в района на Източна Хама и Северозападен Хомс с цел прочистване на двете провинции от присъствие на ИД.

В първия ден на офанзивата, отрядите на “Ястребите” подкрепени от танкове Т-72 и Т-90, напреднаха в посока юг от магистралата между Саламия и Табка (която през миналата седмица бе поставена под пълен правителствен контрол) и успяха да овладеят няколко малки селища.

6-7 юли

Проправителствените отряди продължиха настъплението в южна посока, Частите на “Пустинните ястреби”, подкрепени от афганистанската шиитска милиция Фатамеюн овладяха хълма Тал ал-Хуаят, както и местността Ал Максар. В същото време, на изток от Саламия, палестинската бригада Лиуа ал-Кудс напредна в западна посока и успя да изтласка ИД от Тал Дабарах.

30 юни

Израелските ВВС нанесоха нова серия от въздушни удари срещу позиции на правителствената армия и нейните съюзници в района на град Ал Баас. Атаките са били извършени отново в следствие на снаряди, попаднали в контролираната от Израел територия на Голанските възвишения. Според информацията, цели на бомбардировките са били танк и укрепена артилерийска позиция.

1 юли

Проправителствените милиции от състава на Сирийските сили за отбрана продължиха своето настъпление срещу обединените сили на Хаят Тахрир ал-Шам (Ал Кайда) и Свободната сирийска армия, разположена в Кунейтра.

Усилията на верните на Асад отряди се насочиха към каменоломната, намираща се източно от Ал Баас, която бе загубена през изминалата седмица. След близо няколкочасови престрелки и с цената на няколко жертви, в крайна сметка бунтовническите сили бяха принудени да се оттеглят от позицията.

Междувременно израелските ВВС нанесоха нови два въздушни удара срещу сирийската армия, унищожавайки една артилерийска позиция.

4 юли

Дрон на израелската армия нанесе пореден въздушен удар на правителствена позиция в района на Ал Баас.

РУСКИТЕ ИНТЕРЕСИ КЪМ ПРИРОДНИТЕ РЕСУРСИ В СИРИЯ

Руската интервенция в Сирия започна на 1 септември, 2015 г. Нейната първоначална цел беше да закрепим разпадащия се режим на Башар Асад, който само няколко месеца преди това, бе загубил ключови позиции в провинциите Алепо, Идлиб, Хомс и Дараа. Изпратените от Иран и Хизбула подкрепления не бяха достатъчни, за да се смаже подновената сила на опозиционните и ислямистки фракции, щедро финансирани от Катар, Саудитска Арабия и Турция, нито да се спре Ислямска държава, която вършеше немислимото – напредвайки едновременно в Сирия и Ирак.

Руската интервенция влезе под наслова на борба с ИД, но поне до края на 2016 г., приоритет на руския корпус (ВВС, ВМС и СВ) бе ликвидирането на бунтовническите и ислямистки позиции в град Алепо и северно от Хама, унищожаването на бунтовническите анклавни около Дамаск и подсигуриването на нефтените и газовите находища в Централна Сирия. Едва с падането на Алепо в началото на 2017 г., Русия най-после започна да преследва и цели на Ислямска държава. Тези цели, разбира се, бяха добре подбрани, за да се съчетаят с икономическите интереси на Москва на терен. В крайна сметка, интервенцията излиза твърде солено на Путин (7-8 милиона долара на ден през 2016 г., вероятно вече около 10 милиона през 2017 г.) и инвестициите трябва да започнат да се възвръщат.

Единият път за обезпечаване на руските вложения, се оказа строежа на военни бази и летища, които сирийското правителство преотстъпи на Москва. Базите в Тартус и Латакия, които Русия подсигури още през 2015 г., бяха допълнени с базата Т4 през пролетта на 2016 г., и правото за ползване на редица военни летища около Хомс и Дамаск, сред които и базата Шайрат, поразена от САЩ през април 2017 г.

Наскоро Русия договори право да разполага със своя база на кюрдска територия в кантона Африн, а според последна информация, Москва ще строи своя база в пустинята, южно от Палмира, която ще допълни вече съществуващите руски военни обекти в самата Палмира.

Вторият начин за избиване на парите, е чрез директно монополизиране на добива на определени стратегически ресурси в Сирия. Още от 2015 г., Русия се захвана да организира охраната и експлоатацията на ключови енергийни, нефтени и газови инсталации в контролираните от правителството територии.

Тези начинания вървят ръка за ръка с разполагането на значителен наемнически контингент в Сирия, който да охранява инвестициите на терен. Първоначално това бяха бойците от т.нар. Славянска бригада, които в последствие бяха

допълнени от Частна Военна Компания „Вагнер“ на Дмитрий Уткин – бивш командос, работещ чрез офшорни фирми в полза на руските интервенции в Крим и Донбас, а от 2016 г. и в Сирия.

През 2016 г., Русия започна да реализира и цялостния план за поемане на около 25% от общия добив на нефт и природен газ в страната, а също така и за добив на изключително ценните фосфати (Сирия беше една от топ 5 износителки на фосфати в света преди 2011 г.) Тези от вас, които следят внимателно хода на правителствените офанзиви в Сирия няма как да не забележат, че освен Алепо, другото изключително приоритетно направление, в което руски войници и наемници взеха участие, бе настъплението срещу Палмира – както през 2016-та, така и при възвръщането му през 2017 г. Нещо повече – активната руска подкрепа продължи до момента, в който бяха подсигурени нефтените и газови находища северно от Палмира и богатите на фосфорни залежи зони южно от града, където сега Москва ще разполага своя нова база. От тук насетне, настъплението на правителствените сили и милиции мина основно под шапката на Иран, чийто протезета Хизбула, Бадр и Ал Нуджаба наскоро достигнаха иракската граница северно до ат Танф.

Схемата за монополизиране на ресурсния добив в района на Палмира се свързва с имената на Евгений Пригожин (наричан Готвачът на Путин) и Олег Ерохин, който преди това заема редица ключови позиции в областта на националната сигурност, а в последствие се обличава с хора от кръга на Дмитрий Уткин, сред които Андрей Трошев – един от водещите хора на „Вагнер“ в Сирия. За Пригожин операциите по добив на ценни ресурси в Сирия са поредна „златна концесия“, предложена му от Путин.

Прякорът Готвача се дължи на факта, че Пригожин отговаря за снабдяването с храни и припаси на руската армия, както и на редица социални и държавни институции. Путин има доверие на своя човек и му поверява тази важна задача. За целта, в края на 2016 г., в Русия е създадена фирма „Евро Полис“, чийто начален капитал е 10 000 рубли (законовия минимум). Няколко седмици по-късно, когато преговорите между Сирия и Русия по въпроса за добива на ресурси навлизат в нов етап, компанията увеличава своя базов капитал на 3 000 000 рубли, а няколко смени в имената на фирмата целят да се размие отговорността за нейните действия, както и кои са хората, които стоят зад нея. Освен чисто инфраструктурните и логистични задачи по добива на нефт, газ и фосфати, фирма „Евро Полис“ поема задължението и да охранява и подсигурява с военни сили всички обекти, които получава на концесия. Това означава, че към добивните екипи, инициативата на Пригожин ще прибави и наемането на нова частна армия, която да допълни дейността на Вагнер и Славянската бригада в Сирия.

С оглед сближаването между Пригожин и Олег Ерохин, е повече от ясно кой ще отговаря за формирането и оперативните задачи на това въоръжено звено.

Любопитно съвпадение е и фактът, че дейността на „Евро Полис“ съвпада едно към едно с целите на звеното ISIS Hunters на сирийската армия, обучено от руски специалисти. Същите тези „Ловци на ИДИЛ“ са редовни герои в репортажи на контролираните от Порожин медии по въпроси свързани с военните действия в Сирия. Всичко това навежда на мисълта, че компания Евро Полис щедро ще се възползва от помощта и услугите на местните сирийски части, които едва ли биха отказали да припечелят допълнителни пари, изпълнявайки поръчки на руските фирми. Това в никакъв случай няма да е прецедент. Както вече сме посочвали, водачите на местните милиции и бойни части често действат за своя собствена изгода и са част от една сложна мрежа, свързана с монопол върху насилието и контрол върху сивата икономика и „черния пазар“.

Докато Иран отчаяно се бори за създаване на фактически коридор от територии под свое влияние от бреговете на Средиземно море до своята граница в Хамадан, Русия следва далеч по конкретни и прагматични задачи в Сирия, които целят да бетонират влиянието на Москва в страната и водещото място на руските фирми в експлоатацията на сирийските природни богатства. За съжаление на самите сирийци, рухването на суверенитета на страната и разпокъсването ѝ на чуждестранни зони на влияние, обрича следващите поколения на почти неминуема външна икономическа и политическа експлоатация.

Виж цялата публикация в блога на De Re Militari: [ТУК](#)

Виж още:

- [Иранският „act west“](#)

- Цялата офанзива за превземането на Мосул, ден по ден – [тук](#)
- [Престолонаследникът на Саудистка Арабия или кой е новият силен човек в кралството](#)
- [Постсъветските замразени конфликти](#)
- [Американски войници се включиха в общи патрули със сирийски бунтовници в Южна Сирия](#)